

# SENYORETA ELLA

---

**Rosa M. Isart**

El Masnou, 23 de juny de 2001

Barcelona, febrer del 2005 (revisió)

Obra dramàtica teatral en vint-i-set escenes

## PERSONATGES

ELLA (Lídia), dona d'uns trenta-cinc anys

ELS HOMES (Home 1, 2, 3, 4, 5 i 6)

DONA I

EL DE LA JAQUETA, recepcionista solter

La SILUETA, muda i contemplativa

POSSIBLE *LIGUE* 1, 2, 3 i 4 (dones)

SECRETÀRIA de la senyoreta Ella

L'ANALISTA, comentarista de la trama

UN CUINER

UN CAMBRER, casat

Marit de la Secretària

RICARD, l'ex de la senyoreta Ella

Diversos SECUNDARIS

(un dimoni, un saxofonista, ballarins i ballarines,  
un grup de fotògrafs, un grup de compradors capritxosos...)

## ESPAI

A la dreta escènica, cadires.

Al fons esquerre escènic, una estructura gris de metall.

Al davant esquerre escènic, directament a terra, un matalàs deslluït.

## ESCENA I

*A la dreta escènica, cadires. Al fons esquerre escènic, una estructura gris (entramat tubular), de metall, similar al dels jardins d'infants; al bell mig, hi cap una persona dempeus. Un matalàs al davant esquerre escènic, directament a terra.*

*Una dona, ELLA, al centre escènic. Un grup de gent a mà dreta (els HOMES i la DONA 1), dempeus, amuntegats...*

ELLA (*a tots ells*): Podeu anar passant. Teniu un munt de cadires on seure-hi. Totes són buides. I no poden aspirar a cap altra cosa que no sigui la merda del vostre cul.

*Van entrant...*

HOME 1: No som cap merda, nosaltres.

ELLA: Per mi, sí. Segur que cap de vosaltres acabarà aconseguint-me.

HOME 1: Aquesta prepotència teva et fa més lletja, Lúdia. S'empeteix la teva famosa bellesa.

ELLA: Mai no arribaràs ni a la meitat de la meua bellesa. Callat fas menys pena.

HOME 1: Vas tenir la puta sort que la teua mare et parís molt bona. No tothom pot tenir la teua sort, saps?

ELLA: Quina, *carinyo*? Que tothom s'obri de cames per mi? Que homes, i també dones, em desitgin, només de veure'm? És clar que és una sort. Però, per això no m'he de penedir, jo. A mi em toca fer sospirar la gent, estabornir-los, que la gent deixi de fer les seves coses per pensar en mi només.

HOME 1: Malparida, parles com si fossis Déu... D'alguna manera t'ha d'arribar alguna mena de càstig...

ELLA (*riu*): Ara véns... a fer-me por? (*Se li apropa, a poc a poc.*) Que no m'has vist? O és que no has pres nota, en algun moment, dels meus pits generosos i ben parits (*Fregant-li el cos.*) ... dels mugrons tan turgents, fins, arrodonits, d'un exquisit torrat? (*Separant-se'n.*) Ai, quina por! Ingenu!... La divinitat... Saps que fa la divinitat quan em veu, quan em mira des de dalt? Es fa una palla, imbècil! Li agraden els meus pits, les meves cames fabuloses, les meves carns fortes (*somrient i acaronent-se sensualment les cames*), els meus llavis vermells i atractius... de tot el cos (*para de tocar-se*). Són inútils tots els vostres esforços... Des del moment en què va «sortir» lletjos. (*Amb falsa pena:*) Ho sento..., ho sento tant.

DONA 1 (*als altres*): No estic disposada a escoltar aquesta tia més estona. Ja n'estic tipa, i al cap i a la fi fa cinc minuts que sóc amb ella. És com una gran filla de puta.

ELLA: No sé quanta cultura teniu, però com a mínim hauríeu de parlar unes quantes llengües; més que res, per variar quan us referiu a mi... *Figlia di putana* o qualsevol altre equivalent ja hi serviria. Saben idiomes, les vostres neurones? O a segon de batxillerat ja n'estàveu tipets, de tant aprenentatge. Us en cansàveu?

*La DONA 1 marxa d'escena, cansada d'escoltar-la. L'HOME 2 s'acosta, encès, cap a ELLA.*

HOME 2: Prou! Prou de disbarats! No has après enlloc la idea de «contenció»?

ELLA: A fi de què, xato?

HOME 2: A fi de no matxucar la gent, a fi de no denigrar ningú.

ELLA: Mira'm la cara! (*Cridant-li*) Mira'm! Però que no ho veus? Només d'observar-me ja quedés denigrat... a mitja merda.

HOME 3: Si et penses que el físic ho és tot...

ELLA: Sí, és clar. El físic no ho és tot... Però jo si he de pensar en algú penso en el Brad Pitt, i no pas en l'Stephen Hawking. Un llit de llençols de ras blanc no peguen amb el Woody Allen, estúpid, ni amb el Pavarotti... Què cony m'importa que el Pavarotti pogués cantar-me *La Traviata* mentre cardem!

HOME 4: Aquesta tia és una dèspota.

HOME 5: A aquesta tia, el que li convé són un bon parell d'hòsties.

HOME 1: A tu el que et convé és que algú et faci una cara nova... Una cara nova.

ELLA: Pensa que si fas mal físic... (*Amb una certa mofa*) Déu et castiga...

HOME 1: Au, home, ara se'ns ha fet religiosa.

ELLA: Jo només indico que s'ha de respectar la decisió divina d'haver-me fet tan bé. Demaneu subvencions per fer-vos una cara nova.

HOME 1: Jo només indico que s'ha de respectar la decisió divina d'haver-me fet tan mig.

ELLA: Ui, quina poca intel·ligència! No va ser decisió divina, maco. Els termes mitjos no són obra de la divinitat, sinó dels escriptors, a fi de dotar els sistemes d'una certa maniobrabilitat...

HOME 5: És per cascar-la... Jo la casco! Jo me la carrego a hòsties!

HOME 1 (*apartant l'HOME 5*): Deixa, deixa! Deixa... Aquí, el millor és (*corrent empenyat a agafar-la per la cintura*)...follar-se-la! (*Sacseja l'ELLA*) Deixar-la ben trencada per dintre i per fora i que calli d'una puta vegada!

*Entra corrent la DONA 1 i amb l'ajuda de tots acaben separant l'HOME 1 d'ELLA.*

DONA 1: Burros, més que burros. Sempre foteu el mateix tots els tios, acabeu a hòsties, acabeu emprant la força! Amb la força només aconsegiu destruir i haver de reconstruir... (*Imita una xafardera de poble*.) Ja m'ho diu la Verge Maria, mira que m'ho diu...

HOME 2: Com?

DONA 1: Des del dia que el *Llibre de Bromes i Contes* va ésser pres per veritat...

HOME 3: Què?

DONA 1 (*ara seriosa i explicativa*): Que no hi havia enlloc llibre de lleis que legitimés l'home, el mascle, a l'exercici del poder.

HOME 2: Mare meva! No en teníem prou amb una boja!

DONA 1: L'essència del poder, el primer poder... és el poder de la llum, de donar a llum. Després, el poder de criar, alimentar, conduir i reconduir. Després, el poder de fer-se estimar i d'estimar. La idea de poder és consubstancialment femenina. Neix en la dona.

HOME 3: Aquesta deu haver marxat tan empenyada abans, que es deu haver fotut un parell de *whiskies*!

DONA 1: Deixa't de *whiskies*, collons. No vull fer mítings feministes, parlo de coses observables, de lleis naturals...

HOME 3: Sí, qualsevol que t'escolti pensarà això, en lleis naturals. Què collons, en lleis naturals! Pensarà que ets una *tortillera* de merda, collons!

DONA 1: Doncs s'equivocaran. Perquè he estat amb molts homes. I m'agraden.

HOME 4: I has estat amb dones, nena... Has estat amb dones, eh?

DONA 1: No. Ni el cos m'ho demana.

HOME 3: Va, maca!

HOME 6 (*tímid*): ...Té raó. No li agraden les dones.

HOME 1: Ah, no? I tu com ho saps, sapastre?

HOME 6 (*tímid*): La meva germana, la model, volia tirar-se-la i no es va deixar...

*Tothom calla una estona, cansats de tanta violència verbal.*

## ESCENA 2

*Entra EL DE LA JAQUETA, un recepcionista d'hotel, vestit amb uns pantalons a conjunt amb una americana que porta repenjada del braç. Tots són presents a escena...*

EL DE LA JAQUETA: Perdonin, saben si hi ha alguna tintoreria per aquí a prop? No domino la zona. Sóc massa nou aquí.

ELLA: Vine, vingui amb mi. (*Agafant-lo del braç i agafant-li l'americana. Tots els altres es miren l'escena.*) Segui aquí. (*L'asseu al matalàs.*) Vol una mica d'aigua? O un licor? O un refresc? O un sorbet? Un licor de poma?

EL DE LA JAQUETA: Licor de préssec, sí, si us plau. Però poquet. Només per tastar-lo.

ELLA (*cridant cap a fora de l'escena*): Licor de préssec!

*Entra una CRIADA, de negre i blanc tradicional, que deixa una safata (amb una ampolla de licor de préssec, un pinzell llarg i fi, dos gotets i tovallons) a terra, al costat del matalàs.*

EL DE LA JAQUETA: I vostè? ...Que no en prendrà, un xarrup?

ELLA (*acariciant-li la cara*): Sí, és clar. És clar que sí...

ELLA comença a treure-li la roba.

EL DE LA JAQUETA: Perdoni, senyora. Això, a sant de què?

ELLA: A sant que no s'embruti.

EL DE LA JAQUETA: Podria dir-li que estic casat...

HOME 5 (*als altres*): Serà porca... Ara se'l tirarà.

*EL DE LA JAQUETA, ara ja tot nu, mig estirat damunt del matalàs. ELLA li apropa el got ple de licor...*

EL DE LA JAQUETA: I vostè?



túnica, porta encens, i deambularà pel mig. Amb el final de la música, el caos s'acabarà: cadascun dels ballarins i les ballarines s'aniran tirant com sacs a prop, al damunt del matalàs ja ocupat. L'home portador d'encens passejarà una mica més, tot sol per escena; marxarà. Fosc.

ELLA (veu en off, rient): Ja, ja, ja... Ja, ja, ja... Un altre!

### ESCENA 3

L'HOME 1, 2 4, 5, 6 i la DONA 1 asseguts a terra tot dibuixant un cercle. L'HOME 3 estirat a terra.

HOME 4: I?

HOME 5: I que se'l va tirar. I que mentre li deia adéu li va dir que li trucaria, mentre ella reia, somreia... com un condemnat dimoni. I ell, abans no va marxar, li va preguntar que què tal s'ho havia passat. I ella li va dir que molt bé, que una *polla* fabulosa.

HOME 2: Pobre desgraciad!

HOME 1: Sí, perquè aquesta busca promocionar-se, no pas una història d'amor.

HOME 5: Però que n'és de puta!

HOME 6: Potser només busca satisfer les necessitats del seu cos...

HOME 5: Ni cos, ni hòsties. (*Rabiós*.) Tu satisfàs la teva gana de menjar cada hora? Cada hora menges pa, menges arròs, menges un bistec? Cada hora menges una amanida i fruita, formatge, lleties, cigrons, cada hora beus vi o aigua mineral o llimonada o un vermut? Eh? A tu què et sembla?

HOME 6: Sí, és clar. Tens raó.

HOME 5: Explotaries com un cos obert de vaca al mig de l'escorxador!

HOME 6: Com el quadre del Rembrandt. La carn aquella que penja (*queda tot pensarós*).

HOME 5: Aquesta porca no té mesura. Et diria que no té ni ganes de practicar el sexe..., sinó de rebaixar el personal, (*explicatiu*) de fer-nos caure en la nostra natura més roïna.

HOME 6: Què dius?

HOME 5: Fa caure en el sexe quan ni ella ho vol ni el *partenaire* tampoc. Només força les situacions sexuals perquè arribin a un final prototípic.

HOME 6: Vols dir que, per exemple, si et fica la mà al paquet i tu la «morreges», creu que s'ha d'arribar al final? Només per definició?

HOME 5: Sí, només per definició. Per seguir la cadena. I també per aquestes ganes que té de fotre el personal.

HOME 6: Aquesta dona no té sentit.

HOME 5: No té sentit però sí criteri.

HOME 6: El de la lògica.

HOME 5 (*rectificant-lo*): El de l'encadenament automàtic. Perquè la lògica admet pauses o finals intermedis, en canvi.

L'HOME 6 mira l'HOME 5 atent i pensatiu...

Fosc.

## ESCENA 4

*Escena buida. Comença a sonar «The Ubiquitous Mr Lovegrove», del grup Dead Can Dance (LP Into The Labyrinth, editat a Espanya per Sonifolk, SA). Entren ballant (sensuals, enèrgics a estones) ELLA i dos homes joves atractius. Tots vesteixen vaporosament. Es refreguen entre ells. Entra la SILUETA, un personatge vestit totalment de negre, el cap també, i duu un telèfon mòbil a la mà. Se sent per l'altaveu un telèfon mòbil que sona. La música es para en sec, quan portàvem 1 min 49 s de la cançó...*

ELLA: Foteu el camp...

*Desapareixen els dos homes joves. ELLA agafa un telèfon mòbil que hi ha a terra. La silueta de negre passeja tot sostenint el telèfon mòbil a l'orella. Assenteix de tant en tant, tot i que sembla que el diàleg no es manté amb ella...*

ELLA: Sandra? Sí, hola. No sabia que eres tu perquè encara no he posat a l'agenda el teu nou número. Només recordava que acabava en vint-i-dos. Si ve algú et penjaré ràpidament. He trobat aquell poema que em demanaves... *(Agafa un llibre de terra)*. Prepara't!

*ELLA comença a llegir un fragment d'un poema de Pablo Neruda:*

«Yo que viví en un puerto donde te amaba.  
La soledad cruzada de sueño y de silencio.  
Acorralado entre el mar y la tristeza.  
Callado, delirante, entre dos gondoleros inmóviles.  
Entre los labios y la voz, algo se va muriendo.»  
*(Atenta a la conversa del mòbil:) T'agrada?*

*La silueta de negre assenteix emfàticament.*

Saps quina és la meva frase? La meva «prefe»?

*La silueta de negre inclina el cap interrogativa.*

Totes les coses, quan es perden, van a parar a l'horitzó.

Fosc. Se sent una estonà el so d'onades de mar fins a arribar al silenci.

## ESCENA 5

*La DONA 1 està asseguda en una cadira. ELLA se la mira, dempeus...*

ELLA: De manera que penses que això que faig de tirar-me els tios no està bé.

DONA 1: Ho saps prou bé que no està be. No fa falta que hi posis tanta superficialitat...

ELLA: Tu també t'ho passes bé, *carinyo*, amb el sexe... Oi, mona? O no has tingut mai orgasmes, *carinyo*?

DONA 1: No siguis frívola, sé perfectament de què em parles.

ELLA (*rient*): Així, sabràs perfectament que val la pena de tenir-los. Quin plaer, oi, nena?...

DONA 1: Millor que sigui un acte d'amor.

ELLA: Vaja! I ara em diràs que millor encara si hi ha «anar a buscar un nen» pel mig. Que n'ets de lúcida, joia meva! ...I que tradicional ...idiota!

DONA 1: Tornes a traspassar les fronteres...

ELLA: La mexicana, nena?

DONA 1: No saps viure sense insultar ni manipular la gent?

ELLA: A la moda, xata. (*Es posa a passejar per escena com si fes una desfilada de models, si bé exagerant*).

DONA 1: Que no tens pares, tu? Deus fer-los pena. Molta pena.

ELLA: Tranquil·la! Els encantava. Jo els encantava. La meva bellesa, la meva educació, la meva comprensió.

DONA 1: Penso que t'equivoques de persona.

ELLA: No, maca. Recordo perfectament el meu passat. Les meves coses passades.

DONA 1: Dubto que els fascinés la teva bona educació. No tens ni un gram d'atenció, ni una miserable gota d'educació, ni un cèntim d'ètica.

ELLA: Caram, quanta poesia. Que mona! No em caldrà ni una balança ni un mesurador... amb tan poc equipatge, oi, cuca?

DONA 1: Resulta insofrible escoltar-te. És intolerable.

ELLA: Saps què? (*Rialla*.) La millor manera, consell d'amiga, que tens per passar-te els problemes és posar-te a cardar una mica. ...Si et prenyes, mala sort. ...Però sempre et quedaria l'últim recurs de vendre el nadó al millor postor... No et sembla?

*La DONA 1, farta, busca alguna cosa per escena per atacar ELLA. Acaba per agafar una mànega que queda prop d'un lateral escènic i comença a amenaçar-la tot dirigint-se-la...*

DONA 1: Marxa! Fot el camp d'aquí! Ja no puc més! No vull sentir més estona les teves *capollades*!

ELLA: Ui, quina por! Amb una mànega d'aigua, m'amenesques? *Carinyo*, que les joguines em queden molt lluny! Més que res, marxo perquè no m'esquitxis el cabell de la perruqueria d'ahir...

*ELLA marxa altiva.*

*La DONA 1 obre la mànega i es tira aigua a la cara durant uns segons i se la reparteix pel cos. Fosc.*

## ESCENA 6

*A la sala, sols, l'HOME 2 i l'HOME 4.*

HOME 2: I quan en sabràs alguna cosa?

HOME 4: Demà passat. Si la Sofia està prenyada li demanaré que avorti.

HOME 2: Però, als vostres trenta-cinc, no seria millor que us decidíssiu a tenir-lo?

HOME 4: És una broma?

HOME 2: No.

HOME 4: Com vols que criem un fill, amb dos sous mitjans, una hipoteca i la mensualitat del cotxe? Estàs foll?

HOME 2: És l'ordre natural de les famílies: casa, cotxe, fills, gos. O casa, cotxe, gos, fills.

HOME 4: L'ordre lògic està molt bé, Manel, però també hi ha l'ordre lògic de l'Estat, que només fa que xuclar. No et bonifica un fill, no et fa la vida una mica més fàcil per abordar aquesta empresa tan difícil i econòmicament arriscada. L'Estat només bonifica les conilles, les que apa i apa!, a fer criatures; i només felicita els nadons que neixen el primer dia de cada any, aquella collonada de l'apadrinament i que surtin al telenotícies migdia de primer d'any..

HOME 2: Està negre, oi? Jo com que, de fet, no tinc parella, encara no estic per qüestionar-me aquestes coses.

HOME 4: Però ...i com? No deus ser gai?

HOME 2: No, no. És que no sé fer riure les dones. Ni sóc un bon conversador.

HOME 4: I no et menges ni una rosca.

HOME 2: No.

HOME 4: Això que a les dones se'ls entri per la paraula —quan en nosaltres és la part del cervell menys estimulada— és ben bé un problema.

*L'HOME 4 assegut. L'HOME 2, dempeus. Els passa pel costat una corrua de dones, que miraran l'HOME 2 tot fent algun comentari.*

*Entra a escena una taquígrafa grassa, d'uns trenta-cinc anys.*

POSSIBLE LIGUE 1 (mentre traspassa l'escena caminant): No, i no, i no, i no. (Marxa).

*Entra a escena una escriptora d'uns quaranta anys.*

POSSIBLE LIGUE 2 (mentre traspassa l'escena caminant): No, ...que no! (Marxa).

*Entra a escena una universitària d'uns vint-i-quatre anys.*

POSSIBLE LIGUE 3 (mentre traspassa l'escena caminant, en to molt sec): No, no, no. (Marxa).

*Entra a escena una dona eleganteta d'uns cinquanta-sis anys.*

POSSIBLE LIGUE 4 (mentre traspassa l'escena caminant, en to recriminant): No, no, no, no. (Marxa).

## ESCENA 7

*Entra la POSSIBLE LIGUE 1, taquígrafa grassa d'uns trenta-cinc anys. L'HOME 2, dempeus. L'HOME 4 és l'espectador de la conversa entre la POSSIBLE LIGUE 1 i l'HOME 2.*

POSSIBLE LIGUE 1 (a l'HOME 2): Tu per aquí. Quines coincidències. Una patinada del destí, perquè sabem perfectament que això no representa una segona oportunitat. No som fets l'un per l'altre, Manel.

HOME 2: Tampoc ens ho vam passar tan malament, oi?

POSSIBLE LIGUE 1 (rient): Home, què vols? Interpretar una pel·lícula? Sembla que hagi agafat el diàleg d'alguna pel·lícula típica i tòpica.

HOME 2: Sí que estàs asprota... No deu ser que l'obesitat et fa més dura?

POSSIBLE LIGUE 1: No, *carinyo*. Accepto que tinc formes més voluminoses que el model normal de dona. I a partir d'aquí, sempre intento que el meu punt de partida estigui més enllà de la carta de presentació que és la carn... Un altre tòpic: m'interessa més el que hi ha a dintre de les persones.

HOME 2: Segueixo pensant que no ens ho va passar tan malament...

POSSIBLE LIGUE 1: I jo segueixo dient-te que em sonen a una pel·lícula molt *cutre*.

HOME 2: Caram... Hi ha pel·lícules mítiques ben boniques, i de no tan mítiques bastant acceptables...

POSSIBLE LIGUE 1: Uf, Manel, per favor. Fa dos minuts que parlem del mateix. Semples un lloro de repetició. ...Saps, *carinyo*... ara que hi penso... la tenies massa ampla i neguitosa... Mira que... Mira que... Que... Que segueixes igual de sonso.

*Fosc en sec.*

## ESCENA 8

*Entra la POSSIBLE LIGUE 2, escriptora d'uns quaranta anys. L'HOME 2 dempeus. L'HOME 4 és l'espectador de la conversa entre la POSSIBLE LIGUE 2 i l'HOME 2.*

POSSIBLE LIGUE 2: Què... com va?

HOME 2: Home, així, així.

POSSIBLE LIGUE 2: I amb «així, així»... què hi vols dir?

HOME 2: Que les coses van tirant...

POSSIBLE LIGUE 2: Llavors diríem «així, aixà».

HOME 2: «Així, aixà»... s'ha de dir?

POSSIBLE LIGUE 2: Sí. Del cert. A mi em denota major vacil·lació, major oscil·lació.

HOME 2: Quanta oscil·lació, a la vida, eh?

POSSIBLE LIGUE 2: Cert. Oscil·lació i moviment. Recorda Heràclit: no podràs mai banyar-te dues vegades en el mateix riu.

HOME 2: Impossible.

POSSIBLE LIGUE 2 (*emocionadíssima*): Impossible!

HOME 2 (*emocionadíssim*): Impossible!

POSSIBLE LIGUE 2: És clar! L'aigua d'aquell riu, una vegada ha passat, ja no torna a passar-hi.

HOME 2: És una aigua nova!

POSSIBLE LIGUE 2: No! És una altra aigua. És l'aigua successiva.

HOME 2: És com quan... És com quan passa un carro amb palla darrere, i després ve un altre carro al darrere, que també hi porta palla, a dintre, i un altre carro més després, també amb palla lligada al darrere...

POSSIBLE LIGUE 2: No podries posar exemples més actuals? Amb prou feines es veuen carros avui en dia. Potser algun cavall. A l'hípica, bàsicament. En les fotos on salta la infanta o algú de la jet.

HOME 2: Vull dir que...

POSSIBLE LIGUE 2: Estructura't!

HOME 2: Una successió com... Una successió com quan..., com quan la fornera surt de dintre el magatzem i porta enmig dels braços un munt de pa...

POSSIBLE LIGUE 2: Millor l'hauria de portar en caixes, no ho creus?

HOME 2: Ah, sí? Per què?

POSSIBLE LIGUE 2: És més higiènic. Has dit «pa», a més... quan, en realitat, hi ha baguets, barres de quart, de mig, de quilo, panets, brioxos, panets de nous i panses, panets de sobrassada, panets integrals...

HOME 2: ...Pensava que amb el concepte n'hi havia prou...

POSSIBLE LIGUE 2 (*despectiva*): Que bàsic i poc específic ets, Manel. ...La tenies curta i badoca...

(*Pausa, se'l mira i decideix dir-ho:*). ...Definitivament, continues tan sonso com sempre.

*Fosc en sec.*

## ESCENA 9

*Entra la POSSIBLE LIGUE 3, estudiant universitària d'uns vint-i-cinc anys, amb una carpeta a punt de re-bentar de papiers. L'HOME 2 dempeus.*

*L'HOME 4 és l'espectador de la conversa entre la POSSIBLE LIGUE 2 i l'HOME 2.*

HOME 2: Ei!

POSSIBLE LIGUE 3: Ei, què?

HOME 2: Que no em saludaves...

POSSIBLE LIGUE 3: Hauries d'haver entès que t'evitava...

HOME 2: No costa res saludar-se. No t'hauria de posar en cap compromís, ja saps... entre tu i jo hi ha franquesa...

POSSIBLE LIGUE 3: Com *flipes*, xaval.

HOME 2: Va haver-hi alguna cosa entre nosaltres.

POSSIBLE LIGUE 3: Sí, justament. I millor oblidar-ho.

HOME 2: Bé t'acariciava com tu volies, no?

POSSIBLE LIGUE 3: Manel, semblava que passessis el drap de la pols. Amb tan poca gràcia! Fins i tot els més jovenents, de divuit, se n'han sortit millor que tu, amb mi.

HOME 2: No et passis, els xavalets d'avui en dia amb prou feines saben donar-li bé al gas.

POSSIBLE LIGUE 3: Resulta més divertit pujar en moto amb qualsevol d'ells, més excitant, que no pas sortir amb tu...

HOME 2: No em diràs que no fèiem activitats culturals, tu i jo junts...

POSSIBLE LIGUE 3: Les conferències sobre les partícules atòmiques i la refracció de la llum són tan patètiques, Manel. No tinc res en contra del Museu de la Ciència, però la ciència l'aparco i poso ben fort el fre de mà, ...a les meves hores lliures.

HOME 2: Veig que no et va agradar aquella conferència...

POSSIBLE LIGUE 3: Sí. Te n'adones ara, després de dos anys...

HOME 2: M'ho podies haver dit...

POSSIBLE LIGUE 3: Que no m'ho veies, a la cara?

HOME 2: No et mirava.

POSSIBLE LIGUE 3: Doncs apreneu a mirar una mica, a observar «alguna cosa més»... i més important que els maleïts partits de futbol o aquesta *telebasura*, còmica i tonta, que endolceu cada nit! Ho estic pensant... Sí ...La tenies llarga però molt poc jogassera. Saps què? ...Saps què, Manel? ...Continues igual de sonso.

*Fosc en sec.*

## ESCENA 10

*Entra la POSSIBLE LIGUE 4, dona eleganteta d'uns cinquanta-sis anys. L'HOME 2, dempeus.*

*L'HOME 4 és l'espectador de la conversa entre la POSSIBLE LIGUE 4 i l'HOME 2.*

POSSIBLE LIGUE 4: No valia la pena intentar-ho, Manuelito.

HOME 2: Que «Manuelito» no. Sempre t'ho he dit. No m'agrada.

POSSIBLE LIGUE 4: El meu Manuelito, enfadant-se sempre!

HOME 2: Podem parlar civilitzadament, com persones adultes? I deixar-nos de les influències de la zona alta de la ciutat?

POSSIBLE LIGUE 4: Apreciat amic, parla amb propietat. Tu d'adult, ...no gaire.

HOME 2 (*perdent la paciència*): Amb què em vindràs, tu? Quina me'n diràs?

POSSIBLE LIGUE 4: *Oh, my darling. You're so nervous...*

HOME 2: En cristià!

POSSIBLE LIGUE 4: Xato, calma't! No et posis tan nerviós!

HOME 2 (*irat*): Què passa? Què passa amb mi? Quina me'n vols dir, tu? ...Que sono a pel·lícula cutre? Que la tinc ampla i amb Parkinson? Que «així i aixà»? Que l'aigua no és la mateixa aigua?

Que si la fornera porta el pa en caixes? O que si la tinc curta i badoca? (*Pausa*). Que si passo la pols i els àtoms fan venir son i que si la tinc llarga i tonta? (*Cridant:*) Què collons vols dir-me tu? Quina és la teva aportació?

POSSIBLE LIGUE 4: Ai, Manel. Però que sonso... i rar ets!

*La POSSIBLE LIGUE 4 marxa avorrida i amaneradament. L'HOMME 4 s'aixeca. Colpeja l'esquena de l'HOMME 2, assentint amb el cap.*

HOMME 4: Tot dit, Manel, tot dit.

*L'HOMME 2, atordit, es queda sol a escena. Fosc.*

## ESCENA I I

*ELLA sola a escena.*

ELLA (*cridant*): Secretària!

*Entra la SECRETÀRIA, corrent.*

SECRETÀRIA: Sí, senyora?

ELLA: Amor!

SECRETÀRIA: Amor.

ELLA: Ara mateix! Ara mateix! Ara mateix!

SECRETÀRIA: Sí, senyora!

*La SECRETÀRIA torna corrent amb un gruixut diccionari i l'obre.*

SECRETÀRIA: Amor: «Inclinació o afeció profunda envers una persona./ Adhesió intensa i desinteressada a una cosa, a uns principis, etc./ Gran desig o interès./ En la filosofia grega, concepte emprat per a expressar l'ordenació jeràrquica, de caràcter còsmic, entre l'inferior, imperfecte, i el superior, perfecte./ En religió, desig que el creient té de conèixer Déu i d'unir-s'hi personalment.»

ELLA: Qui? Qui? Qui?

SECRETÀRIA: Diccionari de la Llengua Catalana.

ELLA: Any? Any? Any?

SECRETÀRIA: Tercera reimpressió, febrer de 1995.

ELLA: Repeteixi, repeteixi!

SECRETÀRIA: Tercera...

ELLA: No, no! La definició!

SECRETÀRIA: «Inclinació o afeció profunda envers una persona.»...

ELLA: Correcte... Segueix!

SECRETÀRIA: «Adhesió intensa i desinteressada a una cosa, a uns principis, etc.»

ELLA: Fals! Digui als putos tios de l'Enciclopèdia que és mentida!

SECRETÀRIA: Senyora?

ELLA (*gesticulant molt, exaltada però en el fons vençuda*): Digui'ls (*baixa el nivell de llum, queda un únic focus zenital sobre la parlant*), digui'ls que l'Amor no és mai desinteressat. M'ha sentit? Digui'ls-ho! (*S'asseu, cansada*). Primer, perds el cap per una causa química. Quan notes que la pell s'eríça en contemplar aquella persona, que la lucidesa mental perd l'autocontrol. Quan comprovessis que en mirar-te al mirall, veus que tens els ulls més lluminosos, com més humits. Quan notes que has perdut una mica la gana, que no menges amb aquell desfici el bistec «a les fines herbes» que tant t'agradava, que ara tot ho supleixes per xocolata. Perquè és tanta la impaciència i l'ansietat! Digui'ls-ho...

Que a les primeres cites, notes com el teu sexe s'obre ràpid i lentament alhora, que no pots explicar-ho. Que notes com regalimes (*acariciant-se l'entreuix*) entre les teves cames per causa d'una excitació tremenda i saborosa... Digui'ls-ho, que això és un parèntesi. O un acord de guitarres tristes abans d'una guerra. Un fúnebre adéu-siau... Perquè l'amor no és desinteressat. (*Pausa. Se sent una música trista de guitarra, proposem la música «The Game is Over», cançó núm. 10 de l'LP Banda sonora del film Leon, música d'Eric Serra, 1 min 35 s*). Anem al gra. Secretària, apunti: Que posin al diccionari que l'arquitectura més important que perd un, quan s'enamora, és el poder de decisió. Que prenguin nota que la famosa llibertat perduda no és tan perduda... Que a estones pots tenir-la si es parla i es dialoga. Que apuntin, secretària, ...que moltes vegades he caminat sola per camins plens de gent sentint que no vivia el camí, el famós camí d'Antonio Machado... Digui'ls que les decisions espontànies i unipersonals han passat a ser confrontacions pacífiques i negociacions. Que he perdut el dret a volar. Que ara agafo avions amb pistes i destins concertats...

Fosc.

## ESCENA 12

SECRETÀRIA: Senyora, tot estimant algú, potser es perd la capacitat de decidir al moment, però no em digui que no és cosa maca i desinteressada...

ELLA (*rotunda*): Hi ha interès.

SECRETÀRIA: Senyora...

ELLA: Els poetes parlen bé de l'amor per pura borrarxera. És la millor política, és la millor arma.

SECRETÀRIA: Està fent molt mal, senyora...

ELLA: A?...A qui?

SECRETÀRIA: A la tradició, als grans poemes d'amor, a les grans novel·les de passions, al sentiment dels homes, al bon cor que encara queda en alguns...

ELLA: Quan barreges política i esclavitud... tens la combinació perfecta.

SECRETÀRIA: No malparli tant de l'Amor... Sempre ha anat tan bé als homes...!

ELLA: T'obligues a complaure algú i a lluitar per ell. I el més fàcil és que, a mesura que vas coneixent-lo més profundament, més et decep. No, decebre no és la paraula. A mesura que vas

coneixent-lo més profundament, veus que més diferent a tu és. I que més difícil serà cada dia que passa d'aconseguir de mantenir un cert equilibri... (Pausa). Secretària, secretària!

SECRETÀRIA: Digui'm! Què li passa, senyora?

ELLA: Quotidianitat.

SECRETÀRIA: Sí?

ELLA: Ara, ara mateix! Afanyi's!... Que el temps passa més ràpid des que vàrem inventar-lo! ...Seguim amb la mateixa font?

SECRETÀRIA: Sí senyora. (Hi torna a buscar, en el diccionari de la llengua.) «Qualitat de quotidià.»

ELLA: Busca «quotidià»!

SECRETÀRIA: «De cada dia, diari».

*ELLA resta silenciosa, tota pensativa. Es reincorpora i comença a fer veure al mig de l'escena que va estirant una corda invisible, mentre parla...*

ELLA: És ben exigent l'Amor, ben curiós, ben morbós... Cada dia que passa les parelles tenen més deixadesa, l'un amb l'altre, l'altre amb l'un... Cada dia que passa menys força per inventar un dia nou, per tramar una alegria nova encara que sigui peticona. Que estranya la ingenuïtat dels homes, cada dia mimant menys l'Amor, ...perdent-lo, doncs, més fàcil... Digui's-ho, secretària, digui's-ho, que aquí és la trampa! Que l'Amor ha d'anar a cuidar-lo més, que necessita pedra d'àgata, cada dia més, ...més! O... es perd! (Fa veure que ha perdut la corda invisible i que es desequilibra.) ...Tanqui el diccionari que estic cansada; dormiré una mica perquè el cap em punxa.

SECRETÀRIA: Té mal de cap?

ELLA: Una mica.

*Fosc.*

## ESCENA 13

*L'ANALISTA arriba des de la zona del públic caminant, i puja a l'escena buida.*

L'ANALISTA: Disculpin. ...Aquí cal analitzar les divergències, les discrepàncies, les contradiccions... Cal plantejar-se com pot ser que la senyoreta... direm... la «senyoreta... Ella» —perquè no sabem ben bé qui és— pot semblar tan mala puta, que es tira a tot Déu i parla com una puta cabrona i els deixa a tots verds; ... i en canvi, en determinats moments, sembla d'una sensibilitat exquisida. Recordin el poema número 13 del llibre *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*, de Ricardo Neftalí Reyes, poeta xilè nascut el 12 de juliol de 1904. En Neftalí feia servir un pseudònim: Pablo Neruda. En Neftalí no fa olor de naftalina ni de lluny, ni els seus poemes han quedat oblidats a l'armari. Com els deia, ella sembla compungida. ...No els sembla un colom ferit, una barana rovellada separada de l'heura, una platja silenciosa i fosca d'un dia de pluja...? Prenguin nota. No els sembla que no concorda aquesta mala puta amb aquesta dona tan ferida?

*Fosc.*

## ESCENA 14

ELLA: Secretària, secretària!

SECRETÀRIA: Sí, senyora! ...Ara què?

ELLA: Naftalina!

SECRETÀRIA: Naftalina?

ELLA: Naftalina!

SECRETÀRIA (*busca al diccionari*): «En el llenguatge popular i comercial, naftalè impur utilitzat principalment per a combatre les arnes./ Olor de naftalina: Expressió amb què hom fa referència a institucions, a ideologies, etc., massa tancades, que no evolucionen.»

ELLA: Deixi-les, les arnes. Deixi-les! Per als armaris de les àvies. ...No sé si en queden, d'àvies, ...totes les empaqueten i les foten als geriàtrics tots els insensats de la família... això vol dir tothom. ...Jo recordo la meua amb molta tendresa. Sempre em comprava croissants i ensaïmades. Sempre em volia fer el lit. Sempre em deixava dormir fins tard. Sempre volia fer-me pa torrat amb oli i sucre per berenar. Sempre em somreia. I jo sempre l'estimava. Fins i tot quan vivia, ...a les nits, jo plorava tot pensant, a les fosques, quan em deixaria... perquè ja era molt velleta... ...No vaig confessar-li-ho mai. Era una de les poques perles que tenia el món... (*Retornant a la qüestió*): L'últim tros...

SECRETÀRIA: Massa tancades. ...Institucions, ideologies massa tancades, que no evolucionen...

ELLA: Així, això. La humanitat. Massa tancada. No evoluciona. El ritme frenètic és la deferència i la reverència a la involució i al desgavell.

SECRETÀRIA: Desgavell?

ELLA (*explicativa*): Desordre complet.

SECRETÀRIA: Què m'està dient, Senyora?

ELLA: Que anem per molt mal camí. Que no hem respectat ni el puto aire, ni un puto animal, ni un puto arbre, ...ni una puta merda, ...cap puta cosa.

SECRETÀRIA: Només ens faltava que ara els xavalets ja es facin fumadors als catorze...

*Soroll de vidres trencats. Fosc.*

## ESCENA 15

*Entra un MÚSIC que farà sonar una mica el saxo, mentre tots els HOMES, la DONA I i ELLA el miren, asseguts. En acabar els acords, entra un CUINER que porta un pastís a la mà.*

CUINER: Sap algú de vostès on para el carrer de Montcada?

HOME 1: Agafi el carrer de la Princesa, el carrer de Montcada talla cap al final...

CUINER: Merda, m'he deixat les claus de la botiga al bar!

HOME 5 (*com si presentés el CUINER al públic*): Un alcohòlic anònim...

CUINER: Collons, que prenia una aigua amb gas, amb aquesta calor! Què collons ha de parlar de mi vostè, si no em coneix!

HOME 5: Segur que vostè és un alcohòlic anònim que no vol reconèixer-ho!

CUINER: Em sembla que li fotré un bon parell d'hòsties, al seu amic, perquè tanqui aquesta boca tan inútil que té!

HOME 5: De quina marca era l'aigua?

CUINER: Vichy Catalán. ...Però per què punyetes li ho he de dir jo, això?

*El CUINER marxa corrent d'escena, tot deixant el pastís al damunt d'una cadira. Entra, poc després, un CAMBRER que porta una muda de treball sota el braç.*

CAMBRER (es fica les mans a les butxaques): No el trobo!

HOME 3: ...Vostè ...també va a la tintoreria?

CAMBRER: Sí senyor. Com ho sap?

HOME 3: Ah, és que ja és el segon que passa. Qui ens havia de dir que aquest és justament el carrer que agafen tots els qui busquen una tintoreria...

ELLA (seguríssima): Tu ets casat.

CAMBRER: Ostres, que són bruixots, tots vostès? Estan encertant tota la meva vida...

ELLA: Tu ja saps per on para la tintoreria. El que no trobes, com a bon home casat, és el tiquet. No saps on l'has fotut.

CAMBRER: Cert. He marxat de casa tot i que no el trobava perquè la dona començava a dir-me que era un despistat i que no fotia ni brot a casa... Que sempre de la feina a l'ordinador, de l'ordinador a sopar, de sopar a la tele, i que de la tele al llit... sense fer-li ni cas a ella... Bé, disculpin. No sé per què els explico aquestes coses... En definitiva, intimitats de la parella...

HOME 1: Au, xato. Que tothom pateix del mateix!

*El CAMBRER, una mica cansat, tot despistat va a asseure's a la cadira que té el pastís a sobre quan, a l'últim moment, l'HOME 5 el retira:*

HOME 5: Salvat, xavall!

CAMBRER (ja assegut): Salvat de què?

HOME 5: D'haver de portar un altre conjunt a la tintoreria!

*Tots riuen. Entra el DIMONI, vestit de vermell i amb una forca, i retira el pastís. Torna i retira el CAMBRER.*

## ESCENA 16

*Aquesta escena es pot fer, per repetitiva de l'anterior, en to paròdic i còmic fins al moment en què ja es diferencia de l'anterior escena...*

*Entra el CUINER portant el pastís a la mà.*

CUINER: Sap algú de vostès on para el carrer de Montcada?

DONA 1: És curiós. ...És com si aquesta escena ja l'hagués viscuda...

HOME 1: Agafi el carrer de la Princesa, el carrer de Montcada talla cap al final...

CUINER: Merda, m'he deixat les claus de la botiga al bar!

HOME 5 (*com si presentés el CUINER al públic*): Un alcohòlic anònim...

CUINER: Collons, que prenia una aigua amb gas, amb aquesta calor! Què collons ha de parlar de mi vostè, si no em coneix!

HOME 5: Segur que vostè és un alcohòlic anònim que no vol reconèixer-ho!

CUINER: Em sembla que li fotré un bon parell d'hòsties, al seu amic, perquè tanqui aquesta boca tan inútil que té!

HOME 5: De quina marca era l'aigua?

CUINER: Vichy Catalán. ...Però per què punyetes li ho he de dir jo, això?

*El CUINER marxa corrent d'escena, tot deixant el pastís al damunt d'una cadira. Entra, poc després, un CAMBRER que porta una muda de treball sota el braç.*

CAMBRER (*es fica les mans a les butxaques*): No el trobo!

HOME 3: ...Vostè ...també va a la tintoreria?

CAMBRER: Sí senyor. Com ho sap?

HOME 3: Ah, és que ja és el segon que passa. Qui ens havia de dir que aquest és justament el carrer que agafen tots els qui busquen una tintoreria...

ELLA (*seguríssima*): Tu ets casat.

CAMBRER: Ostres, que són bruixots, tots vostès? Estan encertant tota la meva vida...

ELLA: Tu ja saps per on para la tintoreria. El que no trobes, com a bon home casat, és el tiquet. No saps on l'has fotut.

CAMBRER: Cert. He marxat de casa tot i que no el trobava perquè la dona ja començava a dir-me que era un despistat i que no fotia ni brot a casa... Que sempre de la feina a l'ordinador, de l'ordinador a sopar, de sopar a la tele, i que de la tele al llit... sense fer-li ni cas a ella... Bé, disculpin. No sé per què els explico aquestes coses... En definitiva, intimitats de la parella...

HOME 1: Au, xato. Que tothom pateix del mateix! (*Final de la paròdia*.)

*El CAMBRER, una mica cansat, tot despistat va a asseure's a la cadira que té el pastís a sobre i el xafa.*

HOME 5: Cagada!

CAMBRER (*s'aixeca ràpid*): Merda! Ja he tornat a embrutar-me. La meva dona em matarà!

HOME 5: Un altre conjunt per a la... tintoreria!

ELLA: Jo t'ho arreglo en dues hores. Una de rentat i una altra estoneta per al centrifugat i l'assecat.

*(L'agafa per la solapa i va enretirant-lo cap on comença el fons escènic). Jo t'ho arreglo. Treu-te els pantalons. Caram... per ser un cambrer, portes calçotets Calvin Klein...*

**CAMBRER** *(mig deixant-se emportar)*: M'agrada estar ben sexy per a la meua dona, sempre tinc por que m'avorreixi...

*El CAMBRER i ELLA desapareixen d'escena. L'HOME 4 agafa uns prismàtics dirigint-los cap als que acaben de marxar...*

**HOME 4** *(executant lentament el que va referint)*: Ella li està tocant les cuixes... *(ahora, tots els HOMES ho imiten)*. Ara, li toca el pit *(tots els homes es posen una mà i s'acaricien el pit)* ...amb les dues mans... *(tots els HOMES rectifiquen i afegeixen una mà al damunt dels seus pits)*. Ell s'està passant el palmell sobre el front *(tots els HOMES ho fan)*, ...ell li posa la mà al braç *(tots els HOMES ho fan i, a més, van allargant-la cap a unes suposades tetes...)* ...Cony! L'acaba de menysprear, l'ha feta retrocedir! *(Tots ells es piquen la mà escorcolladora amb l'altra que estava lliure)*. Li està dient alguna cosa. Està agafant els seus pantalons i la resta de la roba. Ha marxat.

*Fosc.*

## ESCENA 17

*ELLA, sola a escena, amb el telèfon mòbil «enganxat» a l'orella...*

**ELLA**: Apunti, si us plau, el meu telèfon mòbil és..., a veure un momentet, que és nou i no me'n recordo bé, ...és *(dubta)* ...és el..., el... 670... 33... 23... 22. Gràcies. Truquin-me abans de portar els congelats, perquè molt sovint he de sortir, per la feina... Gràcies.

*Traspassa l'escena L'ANALISTA, tot fent gestos al públic perquè parin atenció al que acaba de dir ELLA...*

**L'ANALISTA**: Vint-i-dos, vint-i-dos, el vint-i-dos!

*Fosc.*

## ESCENA 18

*La DONA 1 parlant amb l'HOME 1. Ell assegut, ella jugant per l'estructura metàl·lica.*

**DONA 1**: Jo el que no entenc és per què sempre us fixeu en el mateix. Què és el primer que mireu en una dona?

**HOME 1**: Ja t'ho he dit.

**DONA 1**: No t'avergonyeixis, home. Repeteix-m'ho...

**HOME 1**: Els pits.

DONA 1: I després?

HOME 1: El cul, la boca, la cara...

DONA 1: I per què, en canvi, nosaltres, mirem primer les mans?

HOME 1: I jo què sé?... Per saber si les tenen, tenim, netes?

DONA 1: Perquè tenim més capacitat evocadora...

*De sobte, li sona el telèfon mòbil i la DONA 1 es gira per protegir la seva conversa privada...*

DONA 1: ... Hola, Maria. Aquí, parlant amb un conegut. ... Sí? ... Al mercat? Els dimarts al matí es fa el mercadillo aquí a Calafell? ... Jo? Bé. ... Una mica espessa, d'haver dormit ahir malament. No. No va passar-me res. La calor, aquesta calor tan forta i prematura de finals de maig. ... Suava i suava ... Suava tant que, al final, se'm va escaldar la pell. *(Somriu.)* Fogots? No home, no! Massa d'hora. Tampoc no sóc tan vella! ... El que més se'm va escaldar va ser... va ser... *(es gira un moment per veure si l'HOME 1 està pendent de la conversa, i intenta, llavors, abaixar una mica la veu)*, ... amb tanta calor se'm va escaldar tota la xona. *(Escolta.)* M'havia depilat. Em sobraven papers i vaig dir-me: «doncs mira, això també ho depilarem!» M'agrada anar polideta. ... Però ja no ho faré més. Almenys ara a l'estiu. ... Estava tan escaldada que vaig haver de posar-me Ultralan, una mica de pomada, perquè em bullia i tenia molta picor. ... Què dius que és? Cortisona? ... Aahhh ja. *(Pausa.)* ... Total, ... vaig dormir sense calces! *(Escolta algun comentari de l'amiga.)* ... Marrana! És clar que no! No vaig sentir cap plaer! Era una decisió mèdica! ... Ui quin xivarri! Ets al mig de les parades, oi? Truca'm després, al migdia, i parlem. Què compres? Carxofes? Quan arribis a casa depila-les! *(Riu de la broma.)* ... Un petó. *(Tot dirigint-se a l'HOME 1:)* Ja està bé, no!? On s'ha vist que estigui permès d'escoltar les converses privades?

HOME 1: Jo no en tinc cap culpa que tothom vagi amb el mòbil a la butxaca. Avui en dia no fan falta les revistes del cor per passar-t'ho bé. Només amb un veí que li soni el mòbil, i més encara al tren, que tothom va callat, t'ho pots passar teta.

DONA 1: Tu, menys gracies, eh?

HOME 1: No, no. És una veritat com un cabàs.

DONA 1: Mira, jo del puto mòbil al tren ja n'estic fins als nassos. Ara ja no puc dormir-hi, al tren, per culpa dels maleïts mòbils; sempre n'hi ha algun que sóna i ja no hi ha manera de reprendre el son. S'han acabat per sempre els viatgets en tren de vint minuts tot fent una dormideta ben dolça per agafar forces.

*Fosc.*

## ESCENA 19

*A escena, només la SECRETÀRIA i el seu MARIT, cap d'obres de la construcció.*

SECRETÀRIA: No, no hi ha cap possibilitat. Confio plenament en l'Amor; però en el teu cas, te n'has despreocupat massa.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Penso que exageres... Les dones sempre aneu exigint, com qui no vol la cosa, ...però exigint.

SECRETÀRIA: Són exigències imprescindibles. Llavors deixen de ser exigències...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: ...Passen a ser favors!

SECRETÀRIA: No.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Sí.

SECRETÀRIA: No. ...Passen a ser comodins a favor de la parella.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: O sigui que juguem a cartes? Això és la vida de parella?

SECRETÀRIA: Un comodí en la parella és un acte a favor de la seva continuïtat. Si s'estimen i val la pena continuar, és clar.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: I per què et queixes? Perquè no et tracto bé?

SECRETÀRIA: On has deixat la tendresa?

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Jo sóc un tio. La tendresa amb prou feines està feta per a mi...

SECRETÀRIA: Fals, he vist molts homes que apropen amb el seu braç arquejat les seves dones ...o que els fan un petó dolcet a la galta, quasi infantil...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Sí, ...va ...anar-te fent petons a la galta, perquè els meus treballadors s'ho passin d'allò més distret a l'obra...

SECRETÀRIA: Però és que tampoc m'ho fas a casa... no expresses gens de tendresa...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Això sembla una propaganda de bolquers de nadó (*es passa la mà sobre la pell...*) o de paper de vàter!: «guaita, que suau!»

SECRETÀRIA: Fas servir l'humor cínic. No et portarà enlloc, més aviat que m'emprenyi més...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Ja callo.

SECRETÀRIA: No vull que callis. Vull que em diguis si aprendràs a ser una mica més tendre o no val la pena de seguir...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: No és fàcil.

SECRETÀRIA: Només que ho vulguis... Això ja em serviria per començar.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: I què he de fer?

SECRETÀRIA: Coses petites... Una carícia a la galta quan entres a la cuina i jo hi sóc cuinant..., un petó molt suau enmig d'un sopar si et ve de gust..., una pessigadeta simpàtica quan m'apujo els pantalons mentre ens vestim..., enlairar-me amunt entre els teus braços per sorpresa quan camino per casa...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Uff...

SECRETÀRIA: Nano, són només nocions de jardineria.

MARIT DE LA SECRETÀRIA: Ja. No en tens prou amb el fet que t'estimo, oi?

SECRETÀRIA: Sí, *carinyo*. Però les dones som diferents. Heu d'intentar aprendre el nostre codi igual que jo intento comprar-me combinacions precioses per enlluernar el teu trabucaire cada nit...

MARIT DE LA SECRETÀRIA: T'estimo, Úrsula.

SECRETÀRIA: I jo també.

Fosc.

## ESCENA 20

*A escena, DONA 1, HOME 3, HOME 5 i HOME 6. La DONA 1 deixa un llibre i diverses carpetes amb fulls al damunt del matalàs.*

DONA 1: Demà no podré portar-te la correspondència a correus.

HOME 5: O sigui, que el *mailing* a la merda.

DONA 1: No. O sigui que demà encarrega-te'n tu. Demà seré tot el dia a Sitges perquè a la tarda vaig a una lectura dramatitzada de teatre.

HOME 5: Mira, tu, a la teva edat, hauries de centrar-te en una cosa. O busques clients per a la revista o escrius teatre.

DONA 1: És molt bo compaginar diverses coses. No te'n dic cinquanta mil, però sí algunes.

HOME 5: A sant de què?

DONA 1: Tira una mica enrere. O tira molt enrere. El Renaixement i la seva gent polifacètica.

HOME 5: Polifacètic per a què? Per escriure rar i per pintar una cosa humana que no se sap ben bé què és?

DONA 1: En Leonardo només volia protegir la propietat intel·lectual i el secret professional. I quant a «La Gioconda», és un cant a l'ambigüitat... i a l'entusiasme.

HOME 5: Entusiasme?

DONA 1: A la sana curiositat.

HOME 5: A mi, els intel·lectuals, em poseu negre.

DONA 1: Doncs, a mi m'encanten. Perquè el món està ple de coses. I és tan sensacional quan vols aprendre... i aprendre en sil!

HOME 5: Em deixaràs les visites previstes per dimecres al damunt de la meua taula del despatx?

DONA 1: Sí. No tindràs cap problema. Tant les adreces, els telèfons, com arribar-hi, hi està tot especificat. També la persona de contacte, el nom de pila.

HOME 5: I de què et serveix això de la lectura dramatitzada? A Sitges, pel festival, fan un munt d'espectacles. No seria més amè, anar a alguna actuació?

DONA 1: Tinc moltíssima curiositat per saber com escriu l'autora que hi presenten, la Theresia Walser. Amb l'obra que escoltaré, *Les filles de King Kong*, va ser elegida el 1999 dramaturga de l'any a Alemanya. Em fa tota la sensació que tenim coses en comú. Quan vaig anar a veure *La dona incompleta*, d'en David Plana, a la Sala Beckett, a Barcelona, també em notava partícip d'alguna cosa...

HOME 6: Uf, quants noms! ...De què et notaves partícip?

DONA 1: Les escenes curtes. La brusquedat oral. La filosofia suau en escenes quotidianes. Els

flaixos sexuals. Un humor macabre ...No sé si serà un tret generacional... però hi veig un patró similar...

HOME 5: Sí, però a tu no et coneix ni Crist.

DONA 1: Això no importa. Ara parlo de teoria literària. ...D'altra banda, últimament si escris teatre l'èxit només arriba quan parles de nazisme o immigració.

HOME 6: Com?

DONA 1: Posem per cas, l'excalcalde de Banyoles va guanyar un premi a Blanes el 2001 amb nazisme i lesbianisme. *Pastera* guanyarà el Born el 2003. Ja pots suposar de què va ... En tot cas, nazisme, pena de mort, immigració, sigui el que sigui, el que és important és que la gent escrigui. Ara, que jo, parlar de nazis, no... perquè no hi era i no ho conec! (Pausa.)

L'HOME 3 agafa el llibre que hi ha al damunt del matalàs.

HOME 3 (*burla, imita la veu i el posat d'Antonio Gala, pompós i distingit, i recita un fragment de La soledad sonora*): «Cuando llegues —si tienes que llegar— entra sin hacer ruido. Usa tu propia llave. Di buenas tardes, di buenas noches, y entra. Como quien ha salido a un recado, y regresa, y ve la casa como estaba.»

HOME 6 (*interrompent, enfadat, empeny l'HOME 3*): Cabró. No te'n fotis de la literatura ni et riguis d'en Gala, un gran escriptor, un gran home, sensible i il·lustrat! (*Ara es posa ell a recitar Antonio Gala, si bé amb perfecció i sentiment*): «Cuando llegues —si tienes que llegar— entra sin hacer ruido. Usa tu propia llave. Di buenas tardes, di buenas noches, y entra. Como quien ha salido a un recado, y regresa, y ve la casa como estaba, y lo aprueba, y se sienta en el sillón más cómodo con un lento suspiro. Abre cuando llegues, si quieres, la ventana a los sonidos cómplices de fuera, y a la luz, y a la favorable intemperie de la vida. El tiempo en que no te tuve dejará de existir cuando tú llegues. Todo será sencillo. Como una rosa recién cortada, se instalará el milagro entre nosotros. No habrá nada que no quepa en mis manos cuando llegues. Tornasoladas nubes coronarán el techo de la alcoba. ¿Dónde están mis heridas?, me diré...

Pero escúchame bien: llega para quedarte cuando llegues.» (*Queda extasiat*)

DONA 1: Fantàstic. Quina sensibilitat! És com si l'Amor s'hagués fet aigua, i... i ara... (*mou les mans i els braços*) flueix. ...Cataractes i cataractes de sentiment noble! Aigua, i aigua, i aigua caient... Quina sensibilitat... i quin do de paraula!

HOME 6: Quant d'amor perdut en només paraules...

DONA 1: Si estimes, has de viure-ho. S'han d'obrir, les portes.

HOME 6: Aquest home potser no va viure la seva història d'amor per no ser mal vist.

DONA 1: És una *capollada*. No em diràs que no està bé que la gent visqui en l'amor: (Pausa.) Conec moltes parelles homosexuals d'exquisida educació i valors. Molts d'ells estan en el «tant per cent ètic»: costa de trobar algú que realment es mulli el cul quan cau algú al carrer o algú ensopega o a algú li estiren la bossa de mà. La gent passa. I et passa ràpidament pel costat com si estigués mirant una pel·lícula d'acció dempeus i sense haver pagat un preu a la taquilla.

HOME 6: Així anem...

DONA 1: Així anem, que si algú se t'apropa per ajudar-te a portar unes bosses pesades o la maleta..., et penses que vol robar-te.

HOME 6: La gent avui ja no ajuda. És normal pensar que et vol fotre.

DONA 1: Hi ha coses de la moral antiga que ja no recuperarem. I és una llàstima, perquè algunes eren útils. ...No: «útils» no: ...humanes.

HOME 6: De què va l'obra que vas a veure —entre cometes—?

DONA 1: Són tres infermeres que cuiden els iaïets d'un geriàtric i volen donar-los una mort digna, falsament o vertadera —segons es miri—, glamurosa. Els disfressen a la manera de Hollywood.

HOME 6: El teatre és una cosa fabulosa. Sempre he pensat que te'l fan expressament per a tu. Com quan demanes un suís a una granja. I com més aspra la xocolata, millor. I com més et toca a dintre, el teatre, millor.

DONA 1: Diuen que la cultura és complicada. Penso, jo penso, que, en realitat, la cultura és imprescindible. Perquè és com anar al psicoanalista sense que es noti. De vegades riuràs, de vegades ploraràs, de vegades pensaràs... però, al cap i a la fi, et destenses... La cultura serveix per explorar, explotar d'un mateix i per esbargir-se. Ajuda a recuperar l'equilibri emocional, a recuperar-se de les divergències que anem tots trobant en el nostre camí...

L'ordre seria: teatre, cinema, llibre, i, finalment, música.

HOME 6: Ordre d'importància, jeràrquic?

DONA 1: No. *Matèric*. De la matèria implicada. Tot això m'ho invento, jo. El teatre és matèria cultural presencial i compartida, perquè la fan al moment i perquè, a banda d'un mateix, hi ha més gent. Quan la persona no vol tanta intensitat...

HOME 6 (*puntualitzant*): O quan no té prou peles...

DONA 1 (*seguint*): Correcte... Llavors, la persona agafa l'opció del cinema: matèria cultural a distància i compartida. Al cinema, el discurs cultural comença a semblar un somni, ja no podem tocar els actors... Després, quan ja no tenim ni temps o mitjans per sortir i desplaçar-nos, reduïm l'evasió cultural a l'objecte, que és el llibre: matèria cultural no compartida i pseudotangible. Quan ja no volem esforçar-nos, quan hi ha cansament físic o mental, o senzillament volem una experiència grata i planera, llavors queda la música: matèria cultural no compartida i intangible. No hi ha jerarquia entre totes aquestes arts, són diferents maneres d'obtenir plaer. Què és el plaer sinó una pausa en el llistat de les preocupacions? (*Al públic*.) Què és el plaer sinó una pausa en el llistat de les preocupacions? (*Una petita pausa; al públic*.) No cal que anem buscant-li el sentit a la vida. No us demano això.

Fosc.

## ESCENA 21

A escena, ELLA i l'HOME 6.

ELLA (seca): Parlàveu del plaer.

HOME 6 (sec): Sí. Del plaer que proporciona el teatre, el cinema, els llibres, la música. La cultura, en general.

ELLA (rient): Jo sóc del parer del Bigas Lunas: només em sento viva quan menjo o quan cardo. Menjar i sexe. Així sé que existeixo.

HOME 6: També serien font de plaer. Però sense tanta elaboració, i en aquest sentit, inferiors en l'escala.

ELLA (rient): Això sona bé: (lasciva) l'escala del plaer. (Fa veure que puja escales.)

*Comença a sonar, de fons, la cançó «Tell Him», de la Barbra Streisand, cantada a duet amb la Celine Dion.*

HOME 6: Ostres! Aquesta no és la cançó que ballàveu tu i en Ricard a la festa major, quan us vau conèixer? Ve d'algun balcó, d'alguna dona que deu sentir nostàlgia...

ELLA: Calla, imbècil!

HOME 6: Però ho és o no, que la ballàveu a l'envelat, quan feia poc que festejàveu?

ELLA (dirigint-se rabiosa contra ell i agafant-lo pel coll de la camisa): T'he dit que callis! Que callis! Calla! (Sacsejant-lo una vegada i una altra.) Que callis, em sents, que callis! (El tira a terra.) Recordo perfectament el meu passat. Les meves coses passades!

*La música ha deixat de sonar...*

HOME 6 (des de terra): Pensava que et faria il·lusió recordar-ho...

ELLA: No fa cap il·lusió recordar com vaig hipotecar-me tan jove.

HOME 6: Però si us estimàveu...

ELLA: No tens cap dret ni cap coneixement de causa. (L'empeny contra terra.) Calla la puta boca.

HOME 6 (estirat, se sosté amb els colzes): Ja callo, ja callo.

ELLA: «Ja callo, ja callo»... Però a mi ja m'has fotut la tarda. Ja m'has molestat. Ja m'has violentat amb una merda de record dolent. Ja m'has recordat que he fet el gilipolles un munt d'anys, que he tirat un munt de sentiments i hores per la cuneta... I tu només saps dir «ja callo».

*ELLA s'asseu al damunt del pubis de l'HOME 6.*

HOME 6: Què fas?

ELLA: Et cardaré.

HOME 6: Què? Però què dius!?

ELLA: Vols callar!

HOME 6: No, per favor.

ELLA: Ens correrem i oblidarem les penes. I oblidarem els teus comentaris fora de lloc. I qui som. I la merda que som.

HOME 6: No. T'ho demano.

ELLA: No empines?

HOME 6: Surt. Si us plau.

ELLA: Curta? La pastilleta de viagra extraviada? Sífilis? Sida? ...O ...monjo? ...Asceta? Gilipolleta?

HOME 6: Per Déu, deixem-ho aquí...



Enguyen (engullir y huir). Pintura de  
Julia Marqués Meyer (2004). Tècnica mixta  
sobre teixit amb poemes d'Eddie  
(J. Bermúdez) (89 x 150 cm).

ELLA: Follarem. Ja ho crec, que follarem. Encara que només sigui per fotre't.

HOME 6 (*recolza el cap a terra; ploriquejant, ja*): Per favor...

ELLA: Doncs dóna'm una raó... Una raó convincent. (*Donant un cop a terra amb el palmell.*) Per què no?

HOME 6 (*intentant treure veu*): No m'agraden... A mi no m'agraden les dones. (*Plora de pànic.*)

ELLA: Fabulós! Hem desemmascarat un gai! Que consti que no et dic *maricón* perquè seria peyoratiu. (*Pausa.*) Farem una cosa, ...tu no t'hi fixis. Jo mentrestant, faré servir el teu *pito*. I ja està.

Una mica per aquí, una mica per allà..., i ja estarà. Com si no hagués passat res!

HOME 6: No pots fer servir el meu *pito*.

ELLA: Hi portes algun pany? Algun cademat de castedat?...

HOME 6: Deixa-ho córrer... Deixa-ho córrer. ...Que no hi ha *pito*.

ELLA (*palpant-lo*): Oh..., ah, no? Em sembla que vas errat.

HOME 6 (*es desempallega d'ella i aixecant-se i destrossadament fora de si*): Merda, merda. Puta merda. No n'hi ha, de *pito*. No n'hi ha hagut mai. Deixeu-me en pau. Jo també tinc dret. Me la tallaria, aquesta merda que em penja. No és meva. Collons! Que em sentiu? No és meva. Està aquí però no és meu, això! No sé què hi fa, aquí!

ELLA (*sorpresa per l'atac de nervis de l'HOME 6*): No hi ha *pito*?

HOME 6: No.

ELLA (*tornant al seu to agressiu habitual*): Enyores el temps dels *castrati*? Vols cantar per a la reialesa.

HOME 6: ...Per dins, sóc una dona. Sempre he sabut que era una dona. (*Abatut*.) Alguna jugada del destí em va col·locar aquesta merda de cos... Aquest cos d'home que no em porta enlloc.

ELLA: Ja deia jo que eres molt suau... Mai no intervenies gaire en les baralles ni et queixaves com fan la majoria dels homes. Eres més sensible, resistent i més reflexiu...

HOME 6: Sí...

ELLA: Vaja, vaja, vaja... Així que... al meu davant... una dona! Tatxín! ...Un cony! Tatxín! Però no hi haurà cap problema... Et violarem igual! (*Marxa disparada i torna a escena ara amb un arnés i un penis de goma i se'l col·loca.*) Prepara't! (*L'agafa pels cabells i el fa posar a quatre potes.*) ...Et follaré com faria un home!

HOME 6: Prou, per Déu. ...Prou!

ELLA: Aprèn a no ficar-te amb mi. A no ficar el Ricard a la meua vida. A no posar-te en els assumptes dels altres! (*ELLA s'aguanta el penis de plàstic amb la mà i va parlant a l'esquena de l'HOME 6.*) Per què recordar-me que vaig sentir amor? Per què parlar-me d'algué que em va decebre? Per què recordar-me els escenaris de la nostra història? Tu vols putejar-me..., però no ho passarem per alt. I t'ho tornaré. (*Trenca els pantalons i la roba interior de l'HOME 6. Li agafa les natges, disposada a penetrar-lo. S'espera quieta mirant el cul de l'HOME 6.*) Torna a sentir-se la música...

ELLA, al cap d'una estona, parla:

Deixem-ho.

ELLA s'aixeca i marxa d'escena. Fosc molt lentament mentre va minvant la música...

## ESCENA 22

*L'ANALISTA està fent de torero. ELLA vesteix de negre i tota inclinada simula ésser el toro, tot portant unes banyes agafades amb les mans... Escenes de toreig.*

*L'ANALISTA: Oooooolé! (Tot aixecant la capa en passar ELLA amb les banyes.)*

*Escenes de toreig una estona. L'ELLA-toro marxa.*

*L'ANALISTA (per a ell mateix): A veure quan prohibeixen aquesta capollada de les corridas de toros, passatemps habitual a Madrid capital i a Sevilla, però tan inusuals a Barcelona tret de per al gaudi dels turistes. (Al públic, posant-hi professionalitat.) Senyors, senyores..., el brau, el toro, és el mascle boví no castrat: *Bos taurus*. Un cop castrat, ja passem a anomenar-lo bou. El toro es fa servir per *lidiar*, verb intransitiu, que vol dir lluitar, barallar-se... Però... toro de *lidia*, bou o vaca... tots ells tenen sentiments.*

*Fosc.*

## ESCENA 23

*ELLA i la SECRETÀRIA.*

ELLA: Secretària...

SECRETÀRIA: Sí, senyora. Digui... *(ELLA sospira...)* Què li passa?

ELLA: Cansada. ...Cansada. A hores d'ara, amb tanta lluita, una mica cansada. ...Que n'és d'irònic, ...cansada... de lluitar amb mi mateixa. I per extensió, després, amb els altres.

SECRETÀRIA: Voldria alguna cosa?

ELLA: No, marxi.

SECRETÀRIA: Sí, senyora.

*La SECRETÀRIA marxa d'escena. Arriba la SILUETA —de l'escena 4—, el personatge tot vestit de negre —el cap també—.*

ELLA: Saps, sempre he de buscar d'on treure les forces per tornar a ser un bon tros de cabrona malparida. I avui és un d'aquells dies que ja me'n queden poques... *(La SILUETA gesticula una mica, en un exercici de comprensió.)* Hi havia una dona, «colada» per un home, com jo... «Colada» per un home déu, per un déu home..., amb l'única diferència que jo em dic Lúcia i ella es deia Teresa. A ella li van fer fins i tot una escultura. Una bella i orgàsmica i devota figura. A mi, només em queden *(tocant l'estructura metàl·lica)* aquests barrots de ferro, aquesta gàbia i aquest matalàs pudent. ...Ella, amb el cap inclinat, rebent la sageta d'amor d'un àngel. Si algun dia vas a Roma, passa per la capella Cornaro de Santa Maria della Vittoria: ella és allà. Batejada i immortal: l'èxtasi

de Santa Teresa de Jesús. De Gian Lorenzo Bernini. Un home amb nom i cognoms i obra. (Pausa.) Fet això, així, ja ens coneixeràs a totes dues.

Fosc.

## ESCENA 24

*La LÍDIA i en RICARD.*

*En RICARD assegut, al centre anterior d'escena, en un tamboret alt. ELLA, a l'extrem esquerre anterior escènic. Ambdós estan il·luminats respectivament per focus frontals molt puntuals (pràcticament, només se'ls veu el rostre). Tots dos miren frontalment el públic. Potser, de so de fons, llunyà, degotalls espaiats d'aigua d'un sistema de clavegueram pregon.*

RICARD: Feia temps que no ens vèiem. (Pausa.) Encara vius a Barcelona? Sempre deies que, amb l'edat, començava a molestar-te tant de soroll... (Pausa.) Segueixes igual que sempre: ben tossuda. (Pausa.)

*Entren un grup de fotògrafs, de sobte. Miren atents el RICARD, apunten i disparen amb flaix.*

FOTÒGRAF 1: És ell! És ell! El Kevin Costner!

FOTÒGRAF 2: Hòstia, sí! Primícia! I de franc!

FOTÒGRAF 3: Cony, és més guapo en foto!

RICARD: Què cony fan?

FOTÒGRAF 4: Collons, imbècils! Aquest no és en Kevin Costner!

FOTÒGRAF 5 (ràpidament): I tu com ho saps?

FOTÒGRAF 4: Cony, aquest és un guapot que parla un català de puta mare!

FOTÒGRAF 1: Merda, merda!

*Marxen tots els fotògrafs, de cop empenyats.*

RICARD (ja està molest, perquè ELLA no li segueix la conversa, incòmode): Has vingut amb taxi? (Pausa.) Parla'm d'una vegada, Lídia, si no no podré entendre per què m'has fet venir...

ELLA: M'han fet venir enganyada. No van dir-me els molt cabrons que series tu qui hi vindria. Venia per un cafè i una travessa a mitges, entre cinc.

RICARD: Has trencat la màgia. Ni em vols, ni m'esperaves, ni em necessites...

ELLA: Sempre ens hem necessitat, tu i jo, només hi ha el problema que tu eres apàtic.

RICARD: Pacífic.

ELLA: No. Apàtic. La meua secretària i el meu diccionari dirien: «Dit de l'individu de personalitat no emotiva i no activa».

RICARD: Un apàtic que t'estimava amb desfici.

ELLA: Jo també t'estimava amb desfici, saps? ...Però vaig enfonsar-me en la teua apatia. No podia llegir-te, obrir les teves pàgines. Vaig emmerdar-me en la teua falta de gestos i de paraules. Una

apatia s'aguanta alguns mesos, però no pas anys. Ens vam perdre l'un a l'altre, Ricard: jo per no saber, tu per saber. Ranciejaves. «Accessos tancats».

RICARD: On volies que hi accedís?

ELLA: Tu tancat i jo obstruïda. (Contesta:) A mi.

RICARD: Fa molt mal tot això que dius...

ELLA: Cap problema. És un dolor compartit.

RICARD: Segueixes pensant que no hem de viure junts?

ELLA: Segueixo aplicant la lògica. I en un home que, per estil, passava de tot, la lògica diu que seguirà passant de tot, per idiosincràsia.

RICARD: No diguis això. Jo no passava de tot. Venia a buscar-te. Estava pendent de tu.

ELLA: Vívies a la meua superfície. No venies mai a dintre meu. I ja no parlo de la misèria del meu cony, parlo del que tinc a dintre.

RICARD: La història de sempre...

ELLA: La guerra de sexes de sempre...

RICARD: Saps que només em puc escórrer quan imagino que em toques i estàs a prop meu?

ELLA: Només sóc capaç de felicitar-te perquè t'escorres; és una cosa agradable. El sexe, per a mi, ha perdut l'alegria. Sí que ha quedat emoció, per notar-la quan t'ho munes amb algú nou, però no l'alegria... Segurament aquella mateixa que es nota en el joc dels infants...

RICARD: Que trista que estàs, Lídia. Per què no tornem? Jo no sé oblidar-te.

ELLA: No vull un «ara» trist erosionat amb tu. Prefereixo recordar un «ahir» infantívol amb tu i no tenir-te. Li fa mal a l'amor que sento per tu i al record que sento per tu, que les coses no funcionin.

RICARD: Te'n recordes? Tu i jo al poble, per la festa major... Juliol del noranta-vuit... La plaça de l'Alzinar plena... Les taules i cadiretes de fusta... L'envelat majestuós i els Montgrins començant la gala: (canta:) «Oh, mira que dolça que sona la música / sortiu a ballar i a passar-vos-ho bé / va, animeu-vos! / Als trombons, el Toni i en Xicu...» Com es deien els cantants? Com es deien? Sí... Quines veus! ...Mariola, ...Yosek. Això! Ell portava cua i ella era ben alta... Te'n recordes? Ens recordes? Te'n recordes?

ELLA: Prou, Ricard...

RICARD: Era la tonada d'Ipanema. (Torna a la conversa.) Ja no podem nedar plegats?

ELLA: Massa contracorrents. Vaig camí de ser la millor frívola i dèspota del gènere femení.

RICARD: Tu ets bona.

ELLA: Això no importa. La meua timidesa i la meua esquerperia juguen avui a favor meu. Varen preparar-me el terreny.

*S'apaga el focus que il·luminava el rostre d'ELLA. Només queda encès el que l'il·lumina a ell...*

RICARD: Lídia, Lídia!

ELLA: Sóc aquí, tonto...

RICARD: Que bé!

ELLA: Saps el que més m'agrada? Veure un home casat parlant pel mòbil amb la seva dona dient-li: «Carinyo, sóc aquí al videoclip. Quina prefereixes, carinyo, El mar, d'Agustí Villaronga, diu la dependenta que és bona i dura... O quelcom més "desenfadat"... Digui'm, ah, sí? ...La fortuna de

vivir, cinema francès». *Chapeau*, em trec el barret quan sento això, Ricard. Saps què és «comptar l'un amb l'altre?»: ...És fantàstic! ...Nosaltres ja no som a temps de recuperar res: m'he passat al «terrorisme»: Aquella categoria que no deixa de ser un comodí catalogador de qualsevol problema governamental. (Pausa.) Terrorisme de cor i de sexe. A trencar-ho tot, a enviar-ho tot a la puta merda encara que em sàpiga greu. La millor solució és actuar sense pensar-hi, amb tot el que destrosses i estavelles.

*S'engega el focus que il·luminava a ELLA, ara situada al centre escènic, en línia amb el RICARD i a prop d'ell. Tots dos queden encarats l'un amb l'altre. Seguim amb focus puntuals al rostre, ara de perfil.*

RICARD: M'agrada recordar quan et masturbaves per a mi... En penombra, mirant-me, jo mirant-te. Tancant les cames de cop i empenyent el pubis amunt quan t'escorries...

ELLA: Ara practiques el sexe?

RICARD: Com?

ELLA: No te'n recordes de les coses dolentes, *carinyo*. Nosaltres no practicàvem el sexe.

RICARD (*indignat*): Sí!

ELLA: Al cap d'un any i mig, vàrem deixar de ser uns gatets. Cada vegada, el sexe era més espatiat i més curtes les incursions.

RICARD: Hostilitat, entre tu i jo?!

ELLA: I més deixat a mitges tot ...i pitjor.

RICARD: Vaig tenir una època dolenta...

ELLA: I jo bona. Així era el meu sexe: onanisme apàtic... onanisme patètic.

RICARD: Tens obsessió amb l'apatia.

ELLA: Quan em tocava, tota sola, intentava imaginar que el meu dit era el teu membre dur, com abans, passejant-se de dreta a esquerra pels meus llavis...

*El RICARD es posa una mà a la cara. S'apaga el focus que il·lumina a ELLA. Es manté una estona la posició trista del RICARD. Apareix el rostre il·luminat frontalment d'ELLA, ara a l'extrem dret anterior escènic, que torna a mirar de cara el públic. S'aguanta l'escena en silenci. En RICARD es recompon i es posa de front al públic...*

ELLA (*canvi d'il·luminació, ara zenital focalitzada*): La societat hi perd, quan una parella trenca... Saps? En deixar-te, cada dia era més fàcil de sentir fàstic pel que anava veient. Em feien fàstic els adolescents que veia asseguts als bancs, xerrant, fumant-se un porro. Saps? M'era molt fàcil sentir fàstic dels nens petits: aquella olor fastigosa de llet agra, la mateixa colònia en tots ells, i tan cridaners i tan neguitosos... He après a passejar tot mirant la gent què fa i com camina i com vesteix. I cada vegada els veig més lletjos i patètics, més amargats, més afligits, més descontents. Més grassos. Més ronyosos. I no he après a compadir-me de la societat, sinó a jutjar-la. A jutjar-la porca: no saps la pudor que fan els abaixadors de l'estació de pixats de nit, de pixats d'amagades. No saps la merda que arriben a veure els meus ulls escampada pel carrer. No saps la fortor que surt dels contenidors de brossa que hi ha als barris, a l'estiu encara més repulsiva i notòria. M'has facilitat que quan veig la gent afartant-se a un restaurant, fent cua llarguíssima per un cinema, quan veig els xavals corrent darrere d'una pilota, gent bevent copes a un bar... Llavors penso: dissimulen! En quasi tots els gestos del món, hi trobo desencís i conformitat, ganes d'alienar-se i

autoenganyar-se. Per això no tornaré amb tu. Perquè avui els meus ulls ja no miren bé, cremen un vici malaltís.

RICARD: Cap on anem?

ELLA: Nosaltres?

RICARD: No. El món.

ELLA: Nosaltres mateixos ens estem fabricant un món ple de merda. Haurem d'acostumar-nos a viure-hi... No et sembla?

RICARD: Ja no fa falta que t'intenti convèncer amb un fill, ni això, oi?

ELLA: No, *carinyo*. No el tindrem mai. Un món de comodís! L'últim comodí, el del fill..., t'ha fallat!

RICARD: S'ha acabat la partida?

ELLA: No eres una partida. Eres la meva vida.

*Fosc.*

## ESCENA 25

*Poca llum. ELLA sola a escena, lligada als barrots, cruciforme. Trista, recita el poema «Escrit per al silenci», de Joan Fuster.*

ELLA:

«No sé si m'estimaves: t'estimava  
i això era tot, i això era prou, i els dies  
obraven per a mi racons tendríssims.

T'estimava amb les hores i amb el somni,  
i et cantava, i passaves, i abril queia,  
i et sabia ma carn meravellada.

Sí, t'estimava lentament i sorda.  
Com s'estimen les coses marcescibles.  
Com s'aprèn l'idioma de l'absència.»

*(Conclou.)* Vaig enamorar-me d'aquest poema de ben petita, des del moment en què me'l va ensenyar la professora de batxillerat.

*Fosc.*

## ESCENA 26

HOME 1: S'hi hauria de fer alguna cosa...

HOME 2: No és gaire legal, no.

HOME 3: És extremadament massa filla de puta...

HOME 6: I què s'ha de fer?

HOME 1: La... la matem?

HOME 5: Home, seria l'única solució per fer-la desaparèixer...

HOME 2: Sabem el que diem?

HOME 1: Sí. Venim a dir que tot regalant-li un creuer per les illes Gregues per a un mes, només ens la trauríem del damunt un mes... I amb això no en tenim prou... Que no se us ha passat pel cap mai de matar, a vosaltres, a algun de vosaltres? No heu volgut mai eliminar algú que us molestava notablement, algun cop? Eh? (*Interroga amb la mà els altres, invitant-los a parlar...*) A qui faríeu matar, si fos seleccionable..., com qui escull el color dels pantalons que vol comprar-se...?

HOME 2: Al Bush.

HOME 1: Al Bush? Però si no el coneixes d'una merda! Ni estàs al dia en política nord-americana!

HOME 2: El diari bé deia que és un incompetent... Que si passa del medi ambient i un munt de coses...

DONA 1: Aquest criteri és *mass media*. Ni tan sols saps de què cony parles. Sembles un papagai.

HOME 2: Bé, bé. No em ratlleu. L'Alberto... L'Alberto de Mònaco, mataria. Tant sortir a les revistes... Sembla que sap portar les dones, parlar encertadament, tractar-les selectament. Com a mínim, elles sempre surten a les fotos amb un somriure d'orella a orella! El mataria perquè sempre em fa recordar com l'arribo a espifiar amb les dones. Ell no para d'anar en llanxa motora amb elles.

HOME 5: I si és gai?

HOME 2: No seria un estricte rival.

DONA 1: Seria un home com Déu mana. No un mascle ibèric o un geyperman nord-americà com la majoria de vosaltres. (*Entra un POLICIA, que deixa una escopeta a la sala i marxa.*)

HOME 2 (*agafa l'arma i fa veure que dispara*): Piugg! (A l'HOME 3:) I tu, a qui mataries?

HOME 3: Jo mataria tots els tios amb *polla* que hi ha al món.

HOME 2: N'hi ha sense?

HOME 3: És clar que sí! ...Aquells que la van perdre al Vietnam o a Bòsnia, els míster Bobbits —els homes ganivetats— ... Hi ha moltes tipologies. ...Els impotents també hi entren.

DONA 1: Que potser acabaràs amb un poema dedicat a la *polla* o què? Para el carro ja, xato! T'ho demana una hetero.

HOME 3: Mai no deixaré de pensar que ets una *tortillera* de merda.

DONA 1: L'he mamada un munt de vegades, estúpid. ...Podria haver-ho gravat ...perquè poguessis cascar-te-la tranquil·lament. (*Pausa reflexiva.*) Em faria molt fàstic mamar-te-la: ets tan cap quadrat!

HOME 3 (*agafa l'arma i fa veure que dispara*): Piugg! (A l'HOME 4:) I tu, a qui mataries?

HOME 4: Jo mato els banquers. Estic fart que toquin tanta pela. I els de les immobiliàries. I els empresaris que no es mullen amb contractes llargs. Tot plegat, amb tanta *capollada*, un no pot fer cap plantejament de vida.

HOME 3: Et deixes els prestamistes...

HOME 4: Aquests els deixo. Els capricis sempre surten una mica més cars... Segons com es miri, els prestamistes poden formar part del sistema. *(Traspassa l'escena un munt de gent, tothom absort en productes específics de consum, capricis i articles de luxe acabats de comprar, que porten a les mans, en carretons, etc. L'HOME 4 agafa l'arma i fa veure que dispara.)* Piugg! *(A l'HOME 5:)* I tu, a qui mataries?

HOME 5: Jo, si hi ha lògica, tot té un passi... Per això, molt possiblement, si em fes serial-killer em dedicaria a matar polítics, sense discriminar ni nacionalitat, ni raça, ni tendència sexual. *(En sonar-li el telèfon mòbil:)* Ei! Ara torno *(Es retira d'escena, tot agafant l'escopeta i tirant-la per l'aire a l'HOME 6).*

HOME 1 *(a l'HOME 6):* I tu, a qui mataries?

HOME 6: Jo penso que m'hauria d'emprenyar molt amb la natura, amb la biologia... Matar... matar algú... no sé... mentre no m'apedreguin uns skins i m'hi hagi de tornar! *(Passant-li l'arma, a la DONA 1.)* I tu, a qui mataries?

DONA 1: No gosaria mai *(Pausa mitjana.)* És massa fort.

HOME 5 *(ha tornat a escena):* En definitiva, penso que millor no matar... Perquè... *(contudent)*... quan mates, després, tens mala sort.

*Fosc molt lentament...*

## ESCENA 27

*Llum zenital vermella damunt d'ELLA, que és al centre buit de barrots, de l'estructura grisa de metall. L'ANALISTA a mà dreta, quasi indistingible...*

ELLA *(agressiva):* Em presento. Senyoreta Ella. Àlies... la Intocable. Com a molt, només se'm podran cardar... Benvinguts.

L'ANALISTA *(al públic):* Està tan passada de voltes que ja no troba el seu nom. *(A ELLA:)* Cosineta, carinyo... Prozac? *(Allargant el braç en direcció a ELLA i sostenint a la seva mà un telèfon mòbil) o bé... el mòbil?*

*S'aguanta la llum, callada ELLA, que està mirant-lo...*

*Fosc.*

FI